

ARTICLES D'OCASIÓ

AMB LA MÚSICA AL DAMUNT

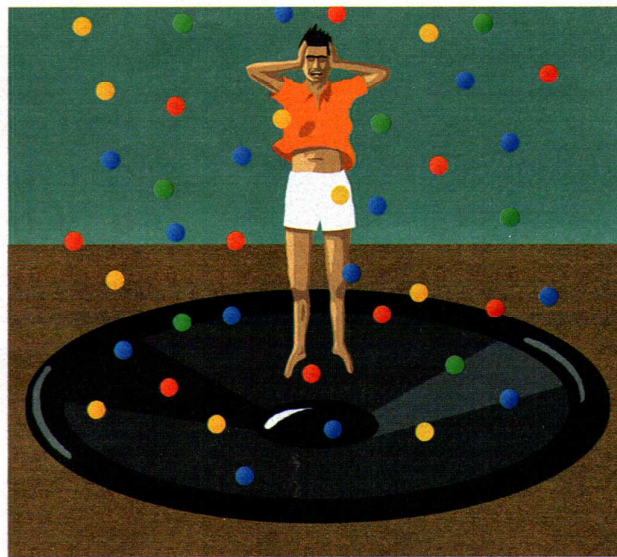
Que la música s'hagi convertit en una arma de submissió, en un enemic de la pau, és tan absurd i contra natura com quan la brisa de l'alba es transforma en un huracà. Potser la capacitat més poderosa de l'ésser humà és aconseguir degradar algunes de les conquestes més meravelloses fins al rang de molèsties. Nascut per exagerar, l'home no és capaç de dominar les seves ganes d'excés, converteix el plaer d'una copa en alcoholisme, l'agradable pausa per fer fum en un vici addictiu i fins i tot la refrescant capbussada en una platja en una massiva jornada intensiva de bronzejat i cutrada. Som així, capaços de convertir el millor en el pitjor. Hem aconseguit una cosa semblant amb la música. Ja fa temps que el fil musical s'ha convertit en una espècie de rutina ofensiva, que inunda els ascensors i l'espera en les línies telefòniques, però el pas va més enllà i la música, aquell harmònic invent destil·lat al llarg de segles, s'alça com un dels indis mundials més complicats de suportar.

N'hi ha prou d'acostar-se a un parc temàtic per a nens. La música flagel·la des del primer instant, sense permetre ni un minut de calma, reflexió pròpia o descans. Música i nens, un cas divertit d'analitzar. Comença amb aquells vídeos estúpids on un descerebrat decideix fer del plaer de descobrir i alimentar la sensibilitat un negoci de foment de les neurones, de promesa de genialitat, i empaqueta en un DVD formes i sons que, suposadament, fabricaran nous Einstein. Prossegueix amb aquelles piscines de pilotes i aquells parcs d'entreteniment diminuts, suats i aglomerats, on la música persegueix la mateixa

intenció que la matracca de les discoteques. Anul·lar la personalitat, la diferència, i generar una angouxa activa en els nens, sequedat de gola i excitació gratuïta.

Poc temps després mirem els dibuixos animats moderns i les sèries preferides dels nens, les pel·lícules generades en aquest gènere odiós i pornogràfic conegut com a cine

per a nens i descobrim que la música és un aliat imprescindible. Aixafa les imatges amb un acompanyament perpetu i inabassable, que limita el rigor i converteix l'espectacle en un dictat d'adrenalina. Els jocs d'ordinador no s'han alliberat d'aquesta obsessiva preocupació amb el buit. L'absència de música excitada els resulta el màxim perill concebible i en conseqüència no permeten que això passi, com si fos deixar caure la gent en un forat negre. D'aquí,

és fàcil caure en les platges on la música del xiringuito retronja des del matí i en restaurants on la música substitueix la capacitat per a una bona conversa, i així successivament en botigues de roba, espais esportius, fires, fins a imaginar el pitjor malson futurista possible, un lloc on no existeixi ni un racó sense música enllaunada, que imposi el seu ritme i la seva disciplina a la nostra peripècia suposadament lliure. Música com un gran germà engegador. ¿Què diríem d'algú que interferís en la nostra vista constantment col·locant-hi filtres, ulleres, vidres tintats? Doncs exactament és així com utilitzen la música contra les nostres orelles i el nostre cervell, propiciant una dictadura sonora que convé a uns quants negocis i perjudica el nostre ofici més preat, viure amb independència.

Amb la música al damunt, de David Trueba

Llegeix l'article de David Trueba amb molta atenció i anota o subratlla les parts més importants.

Creus que la música pot afectar a la nostra manera d'actuar en determinats moments?

T'has sentit identificat amb alguna de les situacions que descriu l'article?

Comenta aquestes frases extretes del text:

"...on la música persegueix la mateixa intenció que la matracca de les discoteques. Anul·lar la personalitat, la diferència, i generar una angonya activa..."

"...una dictadura sonora que convé a uns quants negocis..."